

Miljø- og
Fødevarerministeriet
Departementet

6. marts 2019

Høringssvar i forbindelse med kvalitetskontrollen af EU's vandrammedirektiv, dets datterdirektiver (grundvandsdirektivet og direktiv om miljøkvalitetskrav) og oversvømmelsesdirektivet

EU-Kommissionen gennemfører frem til 11. marts 2019 en offentlig høring i forbindelse med kvalitetskontrollen af EU's vandrammedirektiv, dets datterdirektiver (grundvandsdirektivet og direktiv om miljøkvalitetskrav) og oversvømmelsesdirektivet.

Miljø- og Fødevarerministeriet skal indledningsvist takke for muligheden for at fremsætte sine synspunkter vedrørende de omhandlede direktiver. Direktiverne udgør hver især en meget vigtig og nyttig ramme for EU-medlemslandenes arbejde for at sikre et godt vandmiljø og styre oversvømmelsesrisici – både nationalt og over landegrænserne.

I relation til **vandrammedirektivet** har det danske arbejde med vandområdeplanlægningen ført til væsentlige fremskridt for vandmiljøets tilstand, men erfaringerne har også vist, at direktivet på visse punkter bør opdateres. Det er derfor Miljø- og Fødevarerministeriet helt overordnede holdning, at vandrammedirektivet bør tilpasses, og at dette bør ske hurtigst muligt, således at der skabes klarhed om forudsætningerne for det fremadrettede nationale arbejde med implementeringen af vandrammedirektivet, herunder forudsætningerne for vandområdeplanerne for tredje planperiode, 2021-2027. Ministeriet finder i den sammenhæng, at den usikkerhed, der følger af den igangværende kvalitetskontrol efter direktivets artikel 19, vanskeliggør udarbejdelsen af vandområdeplanerne for tredje planperiode.

I forhold til **oversvømmelsesdirektivet** er det Miljø- og Fødevarerministeriets overordnede holdning, at der er behov for en fortsat stabil implementeringsramme efter at have gennemført første generation af oversvømmelsesrisikostyringsplaner. Eventuelle forbedringer i forberedelse og koordinering af anden generation af risikostyringsplaner bør derfor gennemføres inden for nuværende regler.

Med det udgangspunkt har Miljø- og Fødevarerministeriet sammenfattet sine væsentligste synspunkter i nedenstående svar på Kommissionens høring. Ministeriets svar tager udgangspunkt i det udsendte spørgeskema (anden del henvendt til eksperter) og de fem overordnede temaer, som Kommissionen ønsker belyst, og er baseret på den erfaring, som myndighederne har gjort sig i forbindelse med implementering af de pågældende direktiver.

Tema 1: Virkningsfuldhed

Som nævnt indledningsvist er det Miljø- og Fødevarerministeriets opfattelse, at **vandrammedirektivet** generelt lægger en robust og virkningsfuld ramme for forvaltningen og beskyttelsen af vand, og at direktivets mål fortsat er meget vigtige og fuldt ud berettigede.

I Danmark har direktivet siden dets vedtagelse dannet en virkningsfuld ramme for den kontinuerlige indsats i forhold til at sikre et godt vandmiljø. Direktivets krav om ikke-forringelse har ført til, at dette princip generelt lægges til grund ved myndighedernes behandling af samtlige sager om tilladelser mm. til aktiviteter, som potentielt kan medføre en forringelse af tilstanden i de berørte vandområder. Miljø- og Fødevarerministeriet ser således ikke-forringelsesprincippet som meget væsentligt.

Miljø- og Fødevarerministeriet finder ligeledes, at vandområdeplanerne, indsatsprogrammerne, de interkalibrerede grænser mellem kvalitetsklasser og de seksårige plancyklusser er vigtige og effektive redskaber i arbejdet for at nå direktivets mål.

Miljø- og Fødevarerministeriet har imidlertid i forbindelse med arbejdet med gennemførelse af vandrammedirektivet i Danmark erfaret, at tidsmæssige, naturgivne, praktiske og økonomiske udfordringer vanskeliggør at nå miljømålene fuldt ud for alle opstillede kvalitetselementer med udgangen af tredje planperiode. Der er derfor behov for yderligere planperioder udover 2027 med henblik på at nå miljømålene fuldt ud. Samtidig bør medlemslandene få mulighed for i et vist omfang at gøre brug af samtlige af direktivets undtagelsesbestemmelser i artikel 4, nr. 4 efter 2027.

Et andet aspekt er forskelle i fortolkningen af centrale bestemmelser og forskelle i opgørelsen af indsatsbehovet mellem medlemslandene. I denne forbindelse er det vigtigt at sikre, at alle lande – med henblik på at skabe god tilstand, særligt i kystvandene i henhold til vandrammedirektivet – opgør indsatsbehovet på samme måde og på den baggrund leverer de nødvendige reduktionsbidrag i forhold til fælles vandområder. Reduktionsbidraget skal således stå i forhold til den påvirkning, der kommer fra det enkelte medlemsland til det givne vandområde. I det fremadrettede arbejde med vandrammedirektivet er det derfor vigtigt, at der sikres en mekanisme, der imødekommer denne udfordring.

I EU-Kommissionens spørgeskema spørges der i relation til "one-out-all-out-princippet" bl.a., om man er enig i, at *"Det ville være lettere at forklare offentligheden, hvor der er gjort fremskridt, hvis den offentliggjorte officielle tilstand ikke nødvendigvis skulle være baseret på one-out-all-out – princippet"*. Miljø- og Fødevarerministeriet er enig heri og finder i den forbindelse, at princippet kan resultere i, at de fremskridt, der er opnået på baggrund af vandområdeplanlægningen, ikke synliggøres. Ministeriet ser det som en mangel, at direktivets bestemmelser ikke sikrer synlighed om opnåelsen af "god tilstand" på hvert enkelt kvalitetselement. Løbende inddragelse af kvalitetselementer gør det i øvrigt alt andet lige sværere at opnå en samlet god økologisk tilstand og beskrive de samlede miljømæssige gevinster.

I spørgsmålene om virkningsfuldhed spørges der tillige om, hvorvidt der er utilsigtede virkninger af direktiverne – positive og negative – og i givet fald hvilke? Dette spørgsmål giver Miljø- og Fødevarerministeriet anledning til at bemærke, at der ved implementering har manglet fleksibilitet i **vandrammedirektivet** og **direktivet om miljøkvalitetskrav**. Hvis fx en aktivitet, der medfører en udledning indeholdende prioriterede stoffer eller andre miljøfarlige forurenende stoffer, samlet set er bedre for miljøet, har det været udfordrende, at det ikke har været muligt at fastsætte mindre strenge miljømål og/eller tillade forringelse af tilstanden i det vandområde, som der udledes til. Et konkret eksempel kunne være omstilling fra fossilt brændsel til bæredygtigt biobrændsel med henblik på reduktion af kuldioxid, hvor der ved hjælp af våd røggasrensning dannes forurenende spildevand, som der udledes fra en punktkilde i stedet for en mere diffus atmosfærisk forurening. Alternativet til omstillingen ville være en langt større luftforurening, der indirekte via nedfald også ville påvirke tilstanden i overfladevand. Et løsningsforslag kunne være fleksibilitet i forhold til ikke-forringelsesprincippet på dette punkt og/eller at arbejde med en bredere anvendelse af vandrammedirektivets art. 4, stk. 5 om mindre strenge miljømål, hvor det samlede miljø tilgodeses i større grad.

Miljø- og Fødevarerministeriet skal desuden bemærke, at indberetningen til **vandrammedirektivet** er omfattende, og at Danmark brugte mange ressourcer på at indberette for anden planperiode, bl.a. fordi der i indberetningen efterspørges forholdsvis detaljerede indberetninger – til tider på vandområdeniveau. En af grundene var, at datamodellen blev ændret væsentligt fra første planperiode til anden planperiode. Et enkelt, ensartet og stabilt indberetningsformat vil derfor være at foretrække – både til indberetninger for vandområdeplaner og statusindberetninger. Krav om rapportering af samme data i flere forskellige kontekster (indberetning i henhold til andre direktiver) har også krævet unødvendige ressourcer. Ligeledes har erfaringerne med Kommissionens landerapporter vist, at det er vanskeligt at sammenligne data på tværs af landene, og at det er vanskeligt via de indberettede data alene at give et retvisende billede af landenes indsats i indsatsprogrammerne.

I forhold til uhensigtsmæssigheder i det aktuelle indberetningsformat for statusindberetningen kan Miljø- og Fødevarerministeriet give følgende eksempler:

I Danmark har vi grupperet indsatser efter det medie, som indsatserne er målrettet mod at forbedre, fx vandløb, søer, kystvande m.v., doseret efter den effekt, som de forskellige indsatser bidrager med. Det aktuelle indberetningsformat foreskriver en stringent opdeling af indsatser efter presfaktorer. Dette er udfordrende, idet indsatserne i nogle tilfælde adresserer flere presfaktorer, ligesom målopfyldelse ofte er betinget af håndtering af flere presfaktorer samtidig.

Der tages videre i systemet ikke hensyn til, at de arealbaserede virkemidler har forskellig effekt pr. arealenhed (fx efterafgrøder og vådområder), da det hele puljes under samme KTM-indikator (KA02 - Area (km²) of agricultural land required to be covered by measures to achieve objectives). Dette giver et misvisende billede af fremdriften og den nødvendige indsats, da arealeffektive virkemidler således ikke krediteres.

I relation til **oversvømmelsesdirektivet** skal ministeriet bemærke, at oversvømmelser opstår af forskellige årsager, og at skader, som oversvømmelserne forårsager, kan variere. Målsætningerne for styring af risikoen for oversvømmelser bør fortsat fastlægges af medlemslandene selv og baseres på de lokale og regionale forhold. Medlemslandenes bestemmelsesret over målsætningerne har i Danmark medført, at der er fundet et passende niveau for oversvømmelsesdirektivets mål i samklang med national lovgivning og andre interesser. Dette udtrykker sig i metoden for og antal af udpegninger af områder med potentiel væsentlig risiko for oversvømmelser (artikel 5).

I Danmark har oversvømmelsesdirektivet yderligere været væsentligt bidragende til, at begrebet ”oversvømmelsesrisiko” er blevet udbredt og optaget i anden national lovgivning. Betydning af kombinationen af sandsynligheden for en oversvømmelse og potentielle negative følger af en oversvømmelse er i dag velkendt hos mange myndigheder med relation til området og hos kommuner.

Tema 2: Effektivitet

Gennemførelsen af direktiverne har medført en række fordele. I forhold til **vandrammedirektivet** og **dets datterdirektiver** er det meget positivt, at medlemslandene er enige om at arbejde på at forbedre vandmiljøet og har en fælles ramme herfor. Der er skabt sammenhæng i landenes forvaltning og fælles mål på tværs af landegrænserne samt en mere holistisk tilgang til vandmiljøet. De indsatser, som er gennemført, har ført til miljømæssige forbedringer. Værktøjerne/instrumenterne i direktivet har givet indsigt og viden om vandmiljøets tilstand og mulige virkemidler til forbedringer. Fordelene er vokset over tid, i takt med at den faglige viden bliver stadig større.

Efter Miljø- og Fødevarerministeriets opfattelse udestår det imidlertid på visse punkter endnu at sikre en ensartet praksis og en ensartet tolkning af vandrammedirektivet i medlemslandene. Som et eksem-

pel savnes der entydig og fælles forståelse af, hvornår et vandløb, en sø mm. kan udpeges som et ”stærkt modificeret vandområde”, samt de miljømål der skal opnås for sådanne vandområder.

Ligeledes – som nævnt under tema 1 om virkningsfuldhed – er der i forhold til næringsstoffer også behov for en ensartet praksis i opgørelsen af indsatsbehovet mellem medlemslandene, så landene på den baggrund leverer de nødvendige reduktionsbidrag i forhold til fælles vandområder.

I relation til **vandrammedirektivet** og **direktiv om miljøkvalitetskrav** er det i øvrigt Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at der har manglet bestemmelser, der sikrer samarbejde på tværs af EU-landene vedr. fastsættelse af nationale miljøkvalitetskrav (EQS). Miljø- og Fødevareministeriet finder det tillige problematisk, at der for nogle stoffer på EU-niveau er fastsat miljøkvalitetskrav for vandfasen, når stoffet akkumuleres i sediment og biota. Derudover opleves manglende ensartethed i medlemslandenes tilgang til monitoreringen samt i opdeling i vandområder, hvilket giver et uens sammenligningsgrundlag landene imellem.

Miljø- og Fødevareministeriet skal i øvrigt bemærke, at som reglerne er udformet i dag, bestemmes den kemiske tilstand af forekomsten af miljøfarlige forurenende stoffer, for hvilke der er fastsat miljøkvalitetskrav på EU-niveau. Disse stoffer omfatter prioriterede stoffer og enkelte andre miljøfarlige forurenende stoffer. Den økologiske tilstand derimod bestemmes bl.a. af forekomsten af de øvrige miljøfarlige forurenende stoffer, for hvilke den enkelte medlemsstat har fastsat nationale miljøkvalitetskrav. Miljø- og Fødevareministeriet finder opdelingen uhensigtsmæssig og vanskelig. Den er bl.a. vanskelig at kommunikere til offentligheden. Ministeriet foreslår derfor, at både de EU-fastsatte og de nationalt fastsatte miljøkvalitetskrav indgår i vurderingen af den kemiske tilstand, og at sidstnævnte samtidig udgår af vurderingen af økologisk tilstand.

For en omkostningseffektiv gennemførelse af **oversvømmelsesdirektivet** er den metodiske tilgang afgørende. Ifølge den bestemmelsesret, som medlemslandene har over målsætningen, betragter Miljø- og Fødevareministeriet gennemførelse af direktivet som en trinbaseret proces, hvor første planperiode har stået for udvikling og erfaringsopsamling på den metodiske gennemførelse. Anden planperiode lægger op til tilpasninger og justering af den metodiske tilgang med målet om en konsolidering af gennemførelsen i tredje planperiode. I den proces har erfaringsudveksling i arbejdsgruppen Floods under CIS været en væsentlig mulighed.

Tema 3: Relevans

Det er Miljø- og Fødevareministeriets generelle opfattelse, at direktivernes gennemførelse har forbedret befolkningens forståelse af vigtigheden af god vandkvalitet, og hvordan den nås, samt betydningen af at have en ramme for vurdering og styring af oversvømmelsesrisici.

Miljø- og Fødevareministeriet udarbejder vandområdeplanerne efter **vandrammedirektivet** med en løbende og omfattende interessentinddragelse. Endvidere har ministeriet i forbindelse med den offentlige høring af de danske vandområdeplaner for første og anden planperiode modtaget meget store antal høringssvar – både fra borgere og fra erhvervsorganisationer, grønne organisationer og andre interesseorganisationer. Bl.a. på den baggrund har Miljø- og Fødevareministeriet igangsat et meget omfattende fagligt og videnskabeligt udviklingsarbejde forud for vedtagelsen af vandområdeplanerne for tredje planperiode.

Også i forhold til **oversvømmelsesdirektivet** sker der en regelmæssig inddragelse af relevante interessenter.

I relation til spørgsmålet om, i hvilken grad direktiverne bidrager til håndtering af de udfordringer, der følger af klimaændringerne, er det Miljø- og Fødevarerministeriets opfattelse, at klimaændringerne har ført til flere nye udfordringer i vandplanlægningen. Der tænkes her fx på klimaudfordringernes potentielle betydning for opnåelse af god miljøtilstand, herunder de miljø- og naturmæssige konsekvenser af højere vandtemperaturer og ændrede nedbørs- og afstrømningsmønstre samt konflikter mellem ønskerne om at bringe vandløbene i en mere naturlig og god tilstand og behovet for afvanding af byer og marker i forbindelse med kraftigt regnfald.

Samlet set er det Miljø- og Fødevarerministeriets opfattelse, at det fremadrettet bør sikres, at disse udfordringer i tilstrækkelig grad integreres i vandplanlægningen.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvad der er de vigtigste vandforvaltningsmæssige behov for samfundet pt., og om direktiverne i deres nuværende udformning kan håndtere disse, skal ministeriet – ud over klimaændringerne – især pege på to øvrige problemstillinger. Det ene er det stadigt stigende problem med mikroplast i vandmiljøet, der bør håndteres for at sikre et sundt og rent vand- og havmiljø. Det andet er behovet for udvikling af nye grønne teknologier og virkemidler. Direktivet kunne her med fordel i højere grad understøtte, at nye grønne teknologier og virkemidler udvikles og anvendes. Det skal fx i den forbindelse sikres, at krav til eksempelvis forbedret rensning af spildevand ikke fører til løsninger, der har et stort klimaaftryk. Ministeriet ser i øvrigt gerne, at arbejdet med nye grønne teknologier og virkemidler samtidig understøttes i Horizon Europe.

I relation til **oversvømmelsesdirektivet** gennemføres den foreløbige vurdering af risikoen for oversvømmelser samt udarbejdelse af kort over faren og risikoen for oversvømmelser af staten. Udvikling og vedtagelse af risikostyringsplaner for oversvømmelser er derimod kommunernes ansvar. Inddragelse af kommunerne og borgerne i risikostyringsplanerne er for Danmark væsentligt for at opnå en lokal forankring af ansvaret og forståelse for risikoen for oversvømmelser. Lokal gennemførelse af risikonedsættende tiltag kan rumme stor kompleksitet og bygger på inddragelse af mange interessenter og sker derfor over længere tid (mere end en planperiode). I Danmark anses direktivet fortsat relevant, ikke mindst i lyset af klimaforandringer, hvor den statslige vurdering af risikoen for oversvømmelser hvert sjette år bidrager til en regelmæssig opdatering af den nationale vurdering af oversvømmelsesrisikoen. Denne vurdering bliver i høj grad efterspurgt af kommunerne, hvilket bl.a. skyldes et antal større stormflodshændelser i de senere år.

Tema 4: Sammenhæng

Miljø- og Fødevarerministeriet oplever på en række parametre manglende sammenhæng mellem **vandrammedirektivet** og relevante miljø- og naturdirektiver, herunder i forhold til strømlining af rapporteringskrav, parallelle planperioder/cykluser (fx samme frister for udarbejdelse og rapportering af strategier, planer mv.), overensstemmelse mellem parametre (kvalitetslementer/ kriterier), der skal overvåges og vurderes, overensstemmelse mellem mål og frister for opnåelse heraf (fx god miljøtilstand i medfør af havstrategidirektivet (2008/56/EF) i 2020 vs. god tilstand/godt potentiale i medfør af vandrammedirektivet i 2015/2027) samt en klar definition af direktivernes anvendelsesområde (fx emnemæssig og geografisk afgrænsning). Eksempelvis kan en række forskelligheder i krav til indberetninger under henholdsvis nitratdirektivet og vandrammedirektivet (herunder grundvandsdirektivet) under visse omstændigheder betyde, at udviklingen i nitratbelastningen af vandmiljøet vurderes anderledes under vandrammedirektivet end under nitratdirektivet.

Ministeriet finder, at der bør skabes en bedre sammenhæng mellem vandrammedirektivet og nitratdirektivet, herunder mellem disse direktiver og landbrugspolitikens to søjler. Midler fra CAP'en bør i øget omfang kunne anvendes til at bidrage til at understøtte EU-målsætninger inden for miljø og kli-

ma, herunder målopfyldelse under vandrammedirektivet. Det bør således tilstræbes, at den fælles landbrugspolitik, CAP'en, udvikles, så den "arbejder bedre sammen" med vandpolitikken.

Der bør også på øvrige områder skabes bedre sammenhæng til øvrige miljødirektiver, herunder vedr. forholdet mellem luftforurening og vandforurening. Det gør sig fx gældende ved erhverv på land, men også fra skibe i forbindelse med våd røggasrensning, hvor forureningen til dels fjernes fra luften og delvist overføres til spildevandet. Der opleves ligeledes manglende sammenhæng mellem vandrammedirektivet og IE-direktivet, herunder BREF, hvor udledningsgrænser fastsættes ud fra BAT, hvor hensynet til miljøet ikke nødvendigvis tilgodeses i tilstrækkeligt omfang. Miljømyndighederne oplever at mangle værktøjer/teknologier til den fornødne reduktion af miljøskadelige udledninger fra erhverv. Det samme kan også være tilfældet i forbindelse med oprensning af tidligere forureninger.

Det har desuden været udfordrende i forhold til planlægning af indsatser og målopfyldelse, at planlægningscyklusserne forløber forskudt i direktiver som eksempelvis vandrammedirektivet og havstrategidirektivet. Derudover kan manglende overensstemmelse i terminologier skabe forvirring. Der er behov for bedre overensstemmelse mellem definitionerne i henholdsvis vandrammedirektivet og havstrategidirektivet, eksempelvis for så vidt angår fastlæggelse af referencetilstand, konkrete miljømål, klassificeringen af tilstanden i kystvande samt påvirkningen med miljøfarlige forurenende stoffer, mikroplastik m.v. Samtidig har uoverensstemmelserne i forhold til timing for plancyklusser, kvalitets-elementer/kriterier, rapporteringskrav, mål, frister samt en uklar definition af de to direktivers anvendelsesområde og overlap (emnemæssig og geografisk afgrænsning) ligeledes givet anledning til uklarheder og dobbeltarbejde.

Miljø- og Fødevarerministeriet er opmærksom på, at ikke alle ovennævnte områder vil kræve direktivændringer, men at der til en vis grad er tale om fortolkningsspørgsmål, samt at en fuld harmonisering vil kræve en samlet revision af direktiverne. Ministeriet vil foreslå, at Kommissionen indledningsvist igangsætter en tværgående analyse af sammenhæng og overlap mellem miljødirektiver, der kan svare på, hvad det ville kræve, hvis man skulle harmonisere og derved effektivisere direktiverne yderligere.

Tema 5: EU-merværdi

Miljø- og Fødevarerministeriet finder, at der generelt er væsentlig merværdi ved et tæt EU-samarbejde på miljøområdet, og et af de områder, hvor det måske især gør sig gældende, er det vandpolitiske område. Et godt vandmiljø er en fælles europæiske udfordring, eftersom vores vandområder påvirker hinanden. Derfor skal der også være en fælles europæisk ramme. Der er med EU-reguleringen sikret en fælles ramme på vandområdet for landene, herunder fælles frister og mål. Det giver både miljø-, natur- og konkurrencemæssige fordele. Arbejdet under CIS sikrer desuden en nyttig dialog og vigtig videnedveksling – både i forhold til vandrammedirektivet, dets datterdirektiver og oversvømmelsesdirektivet.

Opsummering

Sammenfattende er det Miljø- og Fødevarerministeriets vurdering, at de omhandlede direktiver har meget vigtige mål, indeholder mange gode og effektive rammer og redskaber og giver betydelig merværdi til EU-medlemslandenes arbejde.

I relation til evalueringen af **vandrammedirektivet** har Miljø- og Fødevarerministeriet imidlertid i forbindelse med implementeringen af vandrammedirektivet i Danmark erfaret, at tidsmæssige, naturgivne, praktiske og økonomiske udfordringer gør det vanskeligt fuldt ud at nå miljømålene for alle opstillede kvalitetselementer med udgangen af tredje planperiode. Der er derfor behov for i planperioder udover 2027 at kunne fastsætte indsatser med henblik på at nå miljømålene fuldt ud. Samtidig bør

medlemslandene få mulighed for i et vist omfang at gøre brug af direktivets undtagelsesbestemmelser om fristforlængelse i artikel 4, nr. 4 efter 2027.

Miljø- og Fødevareministeriet har herudover peget på en række områder, som ligeledes bør indgå i Kommissionens evaluering af vandrammedirektivet og dets datterdirektiver (grundvandsdirektiver og direktivet om miljøkvalitetskrav), herunder især behovene for bedre indbyrdes sammenhæng mellem direktiverne på vand-, hav- og naturområdet, samt også til EU-landbrugspolitikken. Ministeriet har også understreget betydningen af, at klimaudfordringerne indgår med stor vægt ved revurderingen af vandrammedirektivet, så det fremadrettes sikres, at disse udfordringer i tilstrækkelig grad integreres i vandplanlægningen.

I relation til **oversvømmelsesdirektivet** er det Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at medlemslandenes bestemmelsesret over målsætningerne er afgørende for at finde det passende niveau for oversvømmelsesdirektivets mål i samklang med national lovgivning og andre interesser.

Miljø- og Fødevareministeriet har herudover den holdning, at der er behov for en fortsat stabil implementeringsramme efter, at første planperiode har stået for udvikling og erfaringsopsamling på den metodiske gennemførelse af direktivet. Anden planperiode lægger op til tilpasninger og justering af den metodiske tilgang med målet om en konsolidering af gennemførelsen i tredje planperiodehave. Eventuelle forbedringer i forberedelse og koordinering af anden generation risikostyringsplaner bør derfor gennemføres inden for nuværende regler.